

que corri la veu

www.quecorrilaveu.org - redaccio@quecorrilaveu.org

dijous 10 d'abril de 2003

Contra els tancs, silenci

⇒ Els alumnes de la facultat de Ciències de la Comunicació fan un minut de silenci en record als periodistes morts a la guerra de l'Iraq

Un minut de silenci va ser la resposta dels estudiants de l'Autònoma a l'atac dels tancs nord-americans a la seu de l'hotel Palestina de Bagdad, on van morir tres periodistes. A la facultat de Ciències de la Comunicació, en un vestíbul ple de gom a gom, estudiants, PAS i professorat van llegir un manifest i penjar un mural, rèplica del Gernika de Picasso, per mostrar el seu condol davant la mort dels professionals de la comunicació, entre ells els més recents: el periodista Julio Anguita Parrado, corresponsal de *El Mundo* a Bagdad; el càmera José Couso de Tele 5, Tarek Ayoub, periodista de la cadena Al-Jazeera i Taras Protsyuk, fotògraf de Reuters.

A d'altres facultats d'aquesta universitat també es va fer aquest minut de silenci, sumant-se al rebuig generalitzat per part de societat i especialment dels mitjans de comunicació a l'assassinat perpetrat per l'exèrcit nord-americà amb el clar objectiu d'eliminar testimonis.

Recordatori constant

Els estudiants de la facultat de Ciències de la Comunicació feia dies que preparaven aquesta rèplica del Gernika, i van considerar que era el moment més adequat per penjar-lo al vestíbul com a recordatori constant

de l'horror de la guerra, de qualsevol guerra. "Es va pintar fa 60 anys i és trist que encara tingui sentit", van declarar en el manifest que van escriure per l'ocasió, en el qual també es citaven les declaracions de Julio Anguita, pare d'un dels periodistes assassinats: "Malditas sean las guerras y los canallas que las hacen". Finalment, van fer un crit "perquè d'aquí de 20 anys ningú no l'hagi de tornar a pintar".

OLIVER VILLANUEVA
MAR MERCADÉ

Fragment del manifest

(...) Todas las guerras son iguales. Arrebatan la vida a personas. Marcan a familias para siempre. Ayer, un niño americano encendió la tele. Y también la encendió uno inglés. Y oyeron el nombre de sus padres, o sus tíos, en una larga lista de héroes caídos (...). Ayer un niño irakí no encendió la tele. Nunca más lo hará. Nadie de su familia volverá a hacerlo. Simplemente, porque murieron anteayer.

SUMARI

2 Editorial:
"No callem"

2 Informe: "Les
empreses de la
guerra"

3 Crònica des de
Jordània

3 Gràcia diu No a
les guerres
imperialistes

3 Papa Buix i el
Petit Asnar

4 La cortina de
fum

4 Poemes per
llegir i escoltar

4 Acampada a la
UAB

4 Agenda d'actes

"No callem!"

Els tancs nord-americans prenen la capital i el final de l'ofensiva s'anuncia com a imminent. A Julio A. Parrado li ha estat impossible enviar la crònica dels fets. Jose Couso, va poder enregistrar-los quan arribaven; avui no l'han deixat gravar el capítol següent. Nou informadors més no tornaran a abraçar les seves famílies. Moltes mares, esposes, fills només rebran una distinció a l'honor dels seus homes, per haver contribuït a la guerra *beneïda*. Avui a l'Iraq, centenars de nens s'han quedat orfes, els més afortunats no s'expliquen per què han perdut un braç o les cames, i els que menys, no viuran la nova etapa. Tant se val, pels qui declaraven la guerra són simples danys col·laterals.

Les explicacions oficials no convencen. Guerra de precisió sona a sarcasme. Ningú ha vist encara les armes de destrucció massiva. Ja n'hi ha prou de justificacions absurdes. Les nostres veus no poden ser ignorades. La guerra s'acaba. Però el nostre NO rotund, no ha de morir amb ella. Encara queda molt per lluitar, moltes veus per alçar en contra de la manipulació, prou manifesta durant les darreres setmanes.

Que corri la veu naixia com a instrument de difusió de la protesta. I la protesta no acaba aquí. Continua pels milers de vides innocents que s'han perdut. Continua per les llibertats d'expressió que aliats democràtics —qualificatiu sovint dubtós— han coartat. Com a informadors no silenciarem les veus de la majoria. No al silenci. No deixeu de denunciar els crims de la guerra. Cridem ben fort en contra de la barbàrie absurda i imposada!

Que corri la veu!

Un diari obert a tothom:

redaccio@quecorrilaveu.org

Informe: les empreses de la guerra

En una entrevista recent en un diari noruec, el professor universitari Johan Gatlung, fundador de l'Institut Internacional de Recerca per la Pau d'Oslo, va fer unes declaracions on preveia, després d'una anàlisi rigorosa, la caiguda de l'hegemonia americana dintre de 20 o 25 anys. Aquestes declaracions podrien ser considerades utòpiques si no fos perquè Gatlung ja va preveure l'any 1980 la caiguda de la URSS, i el temps li donà la raó amb precisió matemàtica. En les esmentades declaracions, Gatlung avisava que la continuïtat de George Bush a la presidència i el boicot internacional als productes americans precipitarien aquesta caiguda.

Cap guerra no és gratuïta. Els EUA han multiplicat el seu pressupost en armament per aquesta invasió i nombroses companyies han mostrat, ara o abans, el seu suport econòmic a la campanya. Per

una banda, hi ha grans companyies nord-americanes que tenen vinculació directa amb el partit republicà. Les companyies petroleres en són el cas més flagrant, així com el de les anomenades empreses "de la reconstrucció".

És el cas de Halliburton, de la qual és un important accionista Dick Cheney. La companyia, que el 98 va protestar, quan Cheney n'era president, contra la cimera de Kyoto i que ha estat moltes vegades denunciada per violació de drets humans, serà la principal beneficiada del procés de reconstrucció de l'Iraq. El boicot directe a companyies com aquestes o com BP, ESSO-Exxon Mobil o General Electric, que han finançat el partit republicà, resulta complicat des del món universitari, però aquestes no són les úniques empreses que es lucren amb els bombardejos sobre la població civil iraquiana.

Philip Morris:

Compta, entre les seves filials amb les productores de cigarrets **Marlboro**, **L&M** o **Benson&Hedges**, així com dels grups alimentaris **Kraft** (**Chips Ahoy**, **Filipinos**, **Oreo**, **Artiach**, **Marbú**, **Fontaneda**, **Chiquilin**) i **Nabisco** (**Toblerone**, **Philadelphia**, **El Caserio**, **Milka**, **Oscar Mayer**, **Sugus**), entre d'altres. Philip Morris va ser, amb 2'9 milions de dòlars, la principal font de finançament de la campanya de G.W.Bush. A més, ha estat denunciada nombroses vegades per moviments socials per la seva vinculació directa amb casos de violència.

geria militar. És membre de l'Asociación de fabricantes de armamento y material de defensa d'Espanya i del *Círculo de tecnologías para la defensa*.

Corte Inglés:

La seva filial *Informàtica El Corte Inglés, SA* desenvolupa sistemes d'informació per a l'àrea de Defensa. Alhora és membre del *Círculo de tecnologías para la defensa y la seguridad*. A més, en els seus centres es troben totes les companyies americanes que financen la invasió de l'Iraq, i ven productes israelians des de 1979.

navegació, serveis de llançament, míssils de defensa o infraestructura espacial i aèria. Macroestructures de la comunicació com AOL-Time Warner (Warner Bros, Netscape, CNN, la revista Times) compten amb la participació directa de Colin Powell. O també FOX, col·laboradora directa del Partit Republicà en aquest conflicte. Companyies com Microsoft, Walt Disney, Enron o American Airlines van contribuir en la campanya de Bush a la Casa Blanca amb més de 5'8 milions de dòlars.

També cal tenir en compte que companyies com FECSA, Andersen Consulting o Alcatel, a més d'INDRA (grup en el que es troben Banco Zaragozano i Caja Madrid) o Telefónica, són membres de l'Asociación de fabricantes de Armamento y material de defensa. Gilette, Mahou i Prosegur subministren material pel ministeri de defensa, i les companyies AEG, Alcatel, Ericsson, l'esmentat INDRA i Telefónica donen suport al *Círculo de tecnologías para la defensa*.

Coca-Cola:

Facilità 610.000 dòlars al Partit Republicà per a la darrera campanya presidencial i ha donat suport al govern d'Ariel Sharon. La empresa ha estat també denunciada nombrosos cops pel tracte amb els seus subempleats al tercer món, així com per l'assassinat de sindicalistes a Colòmbia. Entre els seus productes es troben **Fanta**, **Aquarius**, **Nestea**, **Sprite** i **Minute Maid**, així com les múltiples variants de la tradicional beguda carbònica.

REVLON Revlon:

Aquesta companyia de cosmètics és propietat de Ronald Perelman, multimilionari (3.300 milions de dòlars) que és membre destacat del Simon Wiesenthal Center, agrupació que utilitza l'argument de l'holocaust per promocionar el sionisme i les polítiques del govern de Sharon.

Altres companyies com Rolls-Royce, PLC o Boeing produeixen material destinat a la guerra a Iraq com són sistemes de satèl·lits,

Pepsi:

Aquesta multinacional, propietària dels productes **Pepsi**, **Lipton**, **Kas** o **Gatorade** i de les patates de la marca **Matutano**, va atorgar 720.000 dòlars per a la campanya de George W. Bush.

Telefónica: Participa, a través de *Telefónica sistemas*, en programes de guerra electrònica i missat-

COMISSIÓ D'ACTES EXTERNS DE LA FACULTAT DE CIÈNCIES DE LA COMUNICACIÓ DE LA UAB

Crònica des de Jordània: Mobilització ciutadana

Des de Jordània, el free-lance (periodista autònom) Xesco Castro, envia informació de manera desinteressada al Quecorrilaveu. Diu que allà "les coses estan molt mortes" i afegeix que divendres va haver mobilitzacions, de les quals ens n'ha fet una petita crònica.

Si fa unes setmanes els estudiants protagonitzaven violents incidents amb la policia al campus de la Universitat de Jordània, a Amman, aquest divendres va ser gran part de la població qui es va mobilitzar en contra de la guerra. A mida que el conflicte s'allarga, creix la indignació d'una societat que veu com el seu govern manté la política exterior entre la indiferència i l'ambigüitat. Tot i ser un estat laic, la Fatwa o dictat religiós que el front d'acció islàmica va decretar el passat dimecres va obtenir el seu

resultat. Milers de persones es van manifestar per qüestionar el paper de Jordània en la crisi i per condemnar una invasió que la majoria considera incomprensible. Ciutats com Irbid, Zarqa o la mateixa Amman van veure com els carrers s'omplien d'indignació. En molts casos, la Khutba o sermó que els musulmans escolten durant la pregària va motivar les concentracions. A la mesquita King Hussein d'Amman, les al·lusions a la guerra i al conflicte palestí van ser inevitables van precedir una manifestació pacífica que, per tercera setmana consecutiva, recorria els carrers del centre de la capital jordana. "Per la teva vida, per la teva sang i per la teva ànima, lluitarem per tu Saddam". Aquest era el crit més corejat pels ciutadans que no deixaven d'enarborar banderes palestines i pancartes antinordamericanes.

Les últimes imatges aparegudes a la televisió han exaltat els ànims de la

gent i han fet inútils tots els esforços del govern per pal·liar les mostres de suport al raïs iraquia. La propaganda política no pot amb l'evidència. Mentre continuen els combats i s'inicia el setge de Bagdad, cada tarda surten des d'Amman autobusos amb la capital iraquiana com a destí. Sobretot homes i joves carregats d'optimisme amb l'única fixació de lluitar contra "l'enemic infidel", segons expressa un voluntari.

D'aquesta manera, adolescents com Mahmud, de 18 anys, deixen la família per unir-se a la resistència amb la incertesa de saber si arribaran vius a Bagdad. Tanmateix, convençuts que Alà està del seu costat no dubten a respondre: "L'Islam és gran, la victòria és de l'Islam".

XESCO CASTRO
CRÒNICA DES DE JORDÀNIA

La riqueza de Bagdad

La riqueza de Bagdad
no se compra con dinero.
¿Qué gestor es el que sabe
cómo es este avispero?
¿Cuántas barcas? ¿Cuántas al-
mas?
¿Quién recauda esos impuestos?
Ni los minaretes saben
lo que pasa allí en el suelo.

Allí el tiempo está parado
en su increíble hervidero.
Es imposible dar cuenta
de tan dulce perdedero.
El día abrasa las piedras.
La noche templea sus fuegos.
Y mientras tanto, los hombres
bregando en la mar y en sueños.

¡En esta ciudad aún
sueñan los hombres despiertos!
¡Todavía no han caído
en las zarpas del Progreso!
¡Todavía la Razón
no ha exprimido su pescuezo,
ni les ha maximizado
la vida, como a los muertos!

La riqueza de Bagdad
no se compra con dinero.
Y se paga con millones
de sonrisas. En mi pueblo
se decía esta expresión:
"Buena cara a malos tiempos".

No se compra allí la vida,
y la muerte es lo de menos.

Gràcia diu no a les guerres imperialistes

La Vila de Gràcia va voler mostrar el seu rebuig a la guerra contra l'Iraq a nivell col·lectiu, mitjançant un cercavila organitzada pels comerços i establiments de la zona. L'acte, que va tenir el seu inici a les vuit del vespre, va consistir en una marxa pacífica al voltant dels principals carrers i places de Gràcia. Els organitzadors havien recomanat vestir amb colors foscos com a símbol de dol per les víctimes. Una bona part dels gairebé 300 manifestants que van participar a l'acte van dur petites espelmes que van encendre

mentre la pluja ho va permetre.

Xiulets al McDonald's

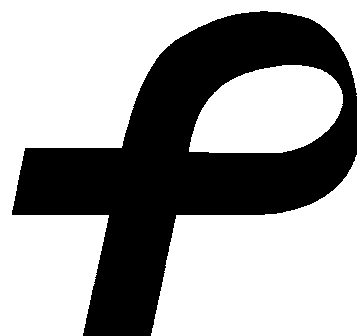
La marxa va transcórrer sense cap anomalia fins que la mateixa va arribar a l'alçada del McDonald's del carrer Gran de Gràcia, on es va es-

coltar una sorollosa xiulada i dos nois van fer una pintada als vidres de l'establiment amb el lema: "Fora imperialistes de la Vila".

Entre els assistents es va poder veure al vicepresident del districte, Albert Mussions.

En el tram final del recorregut, la pancarta principal de l'acte va ser portada per quatre socis del Club Esportiu Europa, l'equip més emblemàtic de la Vila de Gràcia.

ÀNGEL
- GRÀCIA

papa buix i el petit asnar

per la guerra a l'Iraq. Els joves van organitzar múltiples concerts per animar la nit, seguides per uns 150 alumnes de tota la universitat. Ahir mateix van tocar, des de les nou, Radio Raheem, Kilombo Mandinga i Isla Trinidad.

Els joves van gaudir de la música, tot i conservar l'ambient contestatari que havia provocat l'acampada. La iniciativa va ser promoguda des de la Facultat d'Educació, però de seguida va ser recolzada per alumnes d'altres facultats, ampliant l'acte a tota l'Autònoma. Aquesta nit l'acampada ha augmentat fins a 25 tendes, amb un total d'unes 60 persones.

La cortina de fum

Ahir al matí un grup d'alumnes i professors van organitzar la projecció de la pel·lícula "Wag the dog" (Cortina de fum), de Barry Levinson a l'aula 501 de

En finalitzar la projecció, havia de tenir lloc una discussió entorn dels paral·lelismes existents entre la pel·lícula i el curs de la guerra actual. Tanmateix, per manca de temps aquest debat va ser molt breu, fet pel qual es va avançar que es preveu repetir l'acte després de Setmana Santa.

Ahir a les 16.00 es va projectar el documental *Rememorant els Fantasmes*, un esgarrifós testimoni de la situació de les dones croates en els camps de concentració serbis a Bòsnia-Herzegovina. La projecció es va veure tallada en alguns moments per problemes tècnics, però es van poder solucionar. Posteriorment l'organitzadora de l'acte, Rosa Maria Palencia, va iniciar un debat amb els assistents comentant el documental i la indefensió que pateixen les dones en la majoria de conflictes.

Un text teatral pot servir per imaginar-nos els horrors d'una guerra. Des de l'auditori de Lletres, dimarts es va fer una lectura de l'obra *Croades*, de Michael Azama. El text, àcid fins al moll de l'os, i els actors van aconseguir apropar al públic totes les vivències d'una guerra.

per la pau per la pau per la pau per la pau per la pau per la pau per la pau per la pau per la pau per